

det end, at da er der en saa ringe Udsigt til, at der staaar et Flertal bag disse Forslag, at jeg føler mig overbevist om, at ethvert Medlem i denne Sal siger til sig selv: Hvis der nu blev en Folkeafstemning for og imod, saa faldt disse Forslag.

Saa har det ærede Medlem Hr. Pürschel sagt, at der staaar jo ikke et samlet Forslag deroverfor. Hvis ærede Medlemmer fra vore Modstanderes Side vilde give Adgang til en Forhandling om en Form foren Folkeafstemning og gøre til Betingelse, at der kom til at staa samlede Forslag overfor hinanden, da tror jeg, at der vil vise sig de bedste Betingelser for at tilvejebringe et saadant Forslag, og de Udtalelser, der er faldet fra det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, staaar ingenlunde i Modsætning dertil, men bekræfter tværtimod denne Opfattelse.

Dernæst har det været sagt, at selv om Erhvervs partiets Paastand ikke i sig selv var af politisk Karakter — det ærede Medlem Hr. Fraenkel synes i sine sidste Udtalelser at anerkende dens saglige Karakter —, saa blev den politisk gennem de Udtalelser, som havde givet Anledning til den, og den Paastand, der var stillet i Forvejen, thi dennes politiske Karakter vilde vi vel ikke nægte. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener med en politisk Karakter i en Dagsorden. Det saglige Indhold af vor Dagsorden er Ønsket om en Vælgerafgørelse i denne Sag, det er Ønsket om en Udskydelse af dette Spørgsmaals endelige Afgørelse. Dette er ikke noget politisk Ønske om at komme til et Skifte af Regeringen i dette Øjeblik, men det er et Ønske af rent saglig Karakter om denne Sags Afgørelse gennem Vælgerens Beslutning. Men naar der i dette Tilfælde kommer en politisk Betydning ind i hele denne Sags Afgørelse, saa lægges denne politiske Betydning ind i den af det ærede Medlem Hr. Fraenkel og dem, der taler som han, og den understreges gennem de Udtalelser, som blev fremsat af den højtærede Statsminister; thi jeg forstaaar disse Udtalelser som en Erklæring om, at den højtærede Statsminister gør denne Sag til et Kabinets-spørgsmaal, og at en af disse Dagsordener Vedtagelse vil betyde, at Ministeriet træder tilbage eller beslutter sig til at tage Valg. Men denne politiske Karakter skabes ikke af os, men af vore politiske Modstandere. Den er et Udtryk for det, som jeg hævdede ved første Behandling, at ingen Idé, ingen saglig Grund knytter disse Forslag sammen, men det politiske

Ønske om Magtens Besvarelse for de velhavende Klasser.

Schmidt: Naar det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har ment at kunne konstruere en Modstrid mellem mine Erklæringer ved den første Debat og nu, saa kan jeg kun konstatere, at der er en Forskel mellem at medvirke ved Forsvarsordningen — hvad jeg den Gang sagde, jeg ikke vilde, og som jeg i Dag siger endnu en Gang, at det ikke er min Mening at gøre — og at benytte Lejligheden til at søge at faa dette Spørgsmaals Afgørelse udsat, fordi jeg mener, at hverken Forholdene eller Menneskene er modne dertil.

Holstein: Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ret i, at der er nogle flere Vælgere bagved Regeringsflertallets Forslag — jeg tror nu ikke, det er saa forfærdelig mange —, nogle flere end bag Oppositionens. Men det er ganske utvivlsomt, at der er langt flere bagved et Forslag om at opsætte en definitiv Nyordning af vort Forsvar. Enhver Sammenligning mellem 1909 og 1922 er efter min Formening umulig. I 1909 gjaldt det, som jeg allerede har tilladt mig at fremhæve under denne Sags første Behandling, om at naa til en Afvikling af den triste Arv fra Provisorietiden; det var en Afviklingslov, vi fik i 1909. Den var ikke tilfredsstillende, men det var Fortidens Synder, der tyngede, og som forhindrede, at der naaedes en tilfredsstillende Ordning den Gang. Der var gjort, hvad der kunde gøres, for at naa til en Ordning, som havde det danske Folks Sanktion bag sig. I 1922 er der ikke mere noget, der hedder Arv fra Provisorietiden. Vi staaar paa bar Bund overfor en Nyordning af vort Forsvar. Er der noget, Krigen har vist, og er der noget, der er en given Sag nu om Stunder under vore demokratiske Forhold, er det dette, at den Forsvarsordning, der ikke har Folkets altovervejende Tillid bag sig, er dødsdømt paa Forhaand. Nu vil man trumfe en saadan Ordning igennem uden videre, medens man fra ethvert Synspunkt med fuld god Samvittighed og Sindsro og med gode Grunde kunde opsætte en Nyordning indtil videre og fortsætte med midlertidige Ændringer af det bestaaende. Hele Nationen vilde akkviescere derved; men i Stedet for ønsker Regeringen at styrte vort politiske Liv ud i en ny Kampsituation i Spørgsmaalet for eller imod en ny Art Venstreprovisorisme.